

[Johs. Christiansen.]

delbar Forlængelse af disse mange Forbrugsafgifter fik Forslaget om Eengangsakatten at se.

Efter disse Bemærkninger vil jeg gerne, inden jeg slutter, sige et Par Ting om den Adgang, Myndighederne har til at fritage visse Filmsforestillinger for Afgift til det offentlige. Det er mit Indtryk, og det deles utvivlsomt af mange, at Myndighederne bruger denne Adgang med meget stor Forsigtighed, at der med andre Ord kræves noget ganske særligt af en Film baade med Hensyn til dens Emne, Indhold, Tendens og Udførelse, inden man giver den fri for Afgiftssvarelse. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om Myndighederne ikke ved at lægge lidt større Largeness for Dagen vilde kunne bidrage paa heldig Maade til at højne Publikums Smag for de sundt oplysende, de virkelige Kulturfilm. Og Spørgsmaalet bliver, forekommer det mig, endnu mere paa-trængende, hvis Afgiften til det offentlige forhøjes efter de Linier, det foreliggende Lovforslag er Udtryk for.

Naar jeg har sagt dette, vil jeg paa den anden Side ogsaa gerne tilføje, at man nu og da præsenteres for afgiftsrie Film, der næppe kan siges fuldt ud at svare til de Krav, man i saa Henseende med Rette kan stille. Som et meget aktuelt Eksempel her-paa skal jeg nævne Filmen „Det gælder din Frihed“, der i Fredags præsenteredes i Palads Teatret, og som nu skal forevises over det ganske Land. Denne Film, der giver en storladen og gripende Dokumentation af den Modstandsaaend, der kom til Udtryk igennem den illegale Kamp mod Tyskerne og disses danske Haandlangere, er i sin første Trediedel et fuldkommen ensidigt og derfor usandt Billede af den Udenrigspolitik, Danmark førte i de sidste Aartier før Krigsudbrudet i 1939. Den Politik var jo ikke nogle enkelte Mænds eller enkelte Partiers Politik; det var Danmarks, hele Danmarks Udenrigspolitik. Ikke desto mindre fremstilles dette Afsnit af vort Folks Historie paa en saadan Maade, at Ansvar for den førte Politik alene paa-hviler Mænd, der bliver nævnt i Filmen, som J. C. Christensen, Zahle, Munch og Stauning. Selv Mineudlægningen i 1914 fordømmes, skønt den historiske Sandhed er, at England anerkendte baade dens Nødvendighed og Berettigelse som et uomgængeligt Led i Danmarks Bestræbelser for at holde sig uden for den første Verdenskrig.

I sin Skildring af Begivenhederne omkring den 9. April er Filmen direkte løgnagtig. Ved med beregnede Mellemlum at indlægge et bestemt Billede fra Udenrigs-

ministerens Arbejdsværelse paa Christiansborg, optaget i et Øjeblik, hvor Værelset staaar tomt, tilsigtes fuldkommen tendentløst den Opfattelse hos Tilskuerne, at Ministeren lod 5 og 7 være lige, uagtet Sandheden er, hvad bl. a. kan ses af Den parlamentariske Kommissions Beretning, at Dr. Munch i Døgnene fra den 4. April kun undte sig den allernødtørftigste Hvile og ofrede al sin Tid, alle sine Kræfter og hele sin Opmærksomhed paa den alvorlige Situation, der da var i Anmarch. For yderligere at fremkalde en udenrigsministeriel Ubekymrethed, der altsaa ikke var til Stede i de Dage og Nætter, indsætter man desuden et Billede af en smilende Dr. Munch — men vel at mærke et Billede, der blev optaget i en helt anden Forbindelse, flere Uger før Krigen overhovedet udbrød. Hvis den Slags skal kaldes dokumentarisk Film, ved jeg ikke, hvad man saa forstaaer ved Greuel-Propaganda. Men jeg ved een Ting: at man her er kommet de Goebbelske Metoder meget betænkeligt nær.

Paa tilsvarende Maade „dokumenterer“ man andre ledende Politikeres Forhold til dansk Politik før, under og efter Tyskernes voldelige Overfald paa Danmark. Det gælder Mænd som Stauning, V. Buhl og Alsing Andersen, for naturligvis slet ikke at tale om Erik Scavenius. Det tendentiøse er ogsaa her at en saa forstemmende, for ikke at sige direkte ond Karakter, at man med Forfærdelse spørger, om Frihedsraadets Mænd, om det ærede Medlem Hr. Mogens Fog, virkelig kan have set og godkendt alle disse Enkeltheder i Filmen. Hvis de har det, betænker jeg mig ikke paa at fastslaa, at de paa ganske utilbørlig Maade har foregrebet den Afgørelse, som alene Den parlamentariske Kommissions Arbejde kan danne Grundlaget for.

At Filmen, som jeg allerede har sagt, tillige er ensidig, forstemmende ensidig, fremgaar ogsaa af den Ting, at den ganske og aldeles forbigaar hele den Del af vort Folks Modstandsvilje, som fandt Udtryk i den nationale og aandelige Rejsning, der skete under Ledelse af De ældres Raad, ved Politikernes tusindtallige Informationsmøder Landet over, ved Dansk Ungdoms-Samvirkes Arbejde og paa mangfoldig anden Maade. Helt og aldeles forbigaar Filmen tillige, hvordan Regeringen Gang paa Gang satte sit mandige Nej op imod Tyskernes ubluferdige Forlangender. Men Filmens Ensidighed bliver ogsaa aabenbar derved, at den i Skildringen af selve den 9. April næppe nok antyder, at der dog var Officerer, som indtil videre maa siges at staa i et noget ejendommeligt Lys. Principielt mener jeg